

"Давня хата" у Прогноєві

Вчителька української мови та літератури Юськів Марія Володимирівна після багатьох років клопіткої праці у стінах прогноївської школи в згадку про свою нелегку працю вирішила створити кімнату старожитностей, якій згодом її учні дали назву "Давня хата".

З неймовірною витримкою і захопленням Марія Володимирівна заходила у кожну хату Прогноєва, і щоразу знаходила неймовірні і цінні старовинні речі, які люди довго зберігали на своїх горищах. Ці речі стали старовинними експонатами кімнати-музею "Давня хата". Серед них особливого значення і згадки про давні часи несуть вишите верето зі словами: "Те верето вишиваю і так си гадаю: дай ми, Боже, того, якого кохаю. 1932р." , скатертини, рушники, сорочки.

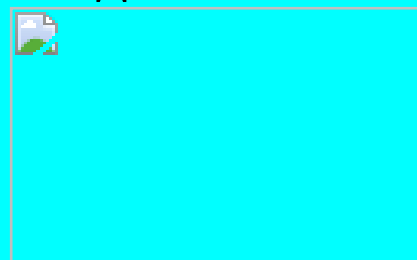
Хату завжди вінчали ікони. Образ Матері Божої з маленьким Ісусом на руках. Поруч - ікона Римської Божої Матері.

На стіні сусідяться два свідоцтва про закінчення початкової школи - рік 1912. Це був час, коли українська мова була в пошані, вважалася в Австрійській імперії престижною. І запоси рідною мовою. А рівно через десять років анлогічне свідоцтво. Тільки мовою польською, бо хто б тоді впустив рідне слово в школу.

Переглядаючи експонати музею, погляд зупиняється на давнівній-прадавній мисці із написом старослов'янською: "Дай, Боже, щастя".

Чи то знаряддя праці, чи предмети побуту, посуд, одяг, якими послуговувались наші люди, здається, недавно, але то вже в минулому, XX столітті, відійшли в минуле.

Горджуся моїми земляками, які дбайливо зберігали ці старовинні речі, щоб довірити їх шкільному музею.

[Повернутись на головну](#)